

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Ing. R. P.**, ast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída T. Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 12.5.2014, č. j. KUZL-23948/2014, sp. zn. KUSP-2767/2014/DOP/Ze,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Kroměříž ze dne 26.3.2014, č. j. MeUKM/070952/2013 (dále též „správní orgán I. stupně“) a citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 26.3.2014, č. j. MeUKM/070952/2013 byl žalobce uznán vinen tím, že dne 7.11.2013 kolem 10:15:55 hod. na silnici II. třídy č. 432 v obci ..... u domu č. p. .... ve směru jízdy od obce ..... na obec ....., řídil nákladní motorové vozidlo tov. zn. ...., RZ: ....., nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie ČR Kroměříž naměřena rychlost jízdy v obci 63 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod. mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 60 km/hod. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/hod. tak překročil nejméně o 10 km/hod. Svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), čímž spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 citovaného zákona. Za spáchaný přestupek byla žalobci podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) v návaznosti na ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 24.6.2014 brojil žalobce proti rozhodnutí obou správních orgánů.

Namítl, že rozhodnutí obou stupňů jsou nezákonná. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně vycházelo z nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť skutek, z jehož spáchání byl žalobce uznán vinen, se nestal. K překročení nejvyšší dovolené rychlosti u domu č. p. .... v obci ....., tak jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nedošlo. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně odporuje oznámení Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor Kroměříž, dopravní inspektorát Kroměříž (dále též „Policie ČR“) ze dne 12.11.2013, v němž místo, kde se měl dopustit popisovaného skutku je určeno vzdáleností 224,9 m od domu č. p. 101, shodně s obsahem úředního záznamu Policie ČR ze dne 7.11.2013. Naopak ze záznamu o přestupku Policie ČR vytištěného dne 12.11.2013 vyplývá, že rychlost vozidla měla být měřena před domem č. p. .... v obci ..... a k překročení rychlosti vozidla mělo dojít ve vzdálenosti 224,9 m od místa měření. Z fotografie uvedené v záznamu o přestupku jednoznačně plyne, že rychlost vozidla byla naměřena mimo zastavěnou část obce. Tedy v místě, kde žádný dům nestojí.

Další žalobní námitkou brojil proti nedostatečnému zajištění důkazního řízení, neboť správní orgán I. stupně neprováděl řádné dokazování ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu, rozhodnutí nebylo podloženo objektivními důkazy, na základě kterých by teprve po té mohl správní orgán dospět k zákonnému rozhodnutí ve věci. Namítal, že k objasnění skutkového stavu, tj. determinaci místa přestupku, měl být proveden důkaz svědeckou výpovědí zasahujících policistů.

Dle jeho názoru nemůže dokazování spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědky. Navíc úřední záznam Policie ČR je pouze jednostranný

úkon a není důkazem o zjištění skutkového stavu. V této souvislosti odkázal konkrétně na judikaturu NSS a Ústavního soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2009, č. j. 1 As 96/2008-115, www.nssoud.cz a nálezy ÚS ze dne 11.3.2004, sp. zn. II ÚS 788/02, <http://nalus.usoud.cz>).

Uvedl dále, že správní orgán vycházel ze zjevně vadného výstupu z měřicího zařízení, kdy na fotografii je patrné umístění objektů v popředí fotografie. Nebyl proveden důkaz návodem k obsluze měřicího zařízení. V této souvislosti odcitoval část z návodu k obsluze k měřicímu zařízení ProLaser III, fungující na zcela identickém (laserovém principu), který měl k dispozici, a v jehož návodu k obsluze je uvedeno: „*Dalším faktorem při umísťování zařízení je, že přístroj musí mít přímou linii pohledu (bez jakýchkoli překážek) k cílovému vozidlu během celého procesu měření. Objekty jako značky, užitkové stožáry a větve stromů zabrání přístroji získat dostatečně přesné informace k propočítání rychlosti.*“ Uvedl, že právě větve stromu jsou na fotografii zcela zřejmě rozeznatelné, zasahují do její cca třetiny; je tedy zřejmé, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Rovněž i v tomto bodě odkázal na konkrétní judikaturu NSS, sice rozsudek č. j. 3 As 29/2011-56, týkající se způsobu měření rychlosti.

Nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívala i v nedostatečně zjištěném vymezení rychlosti v daném úseku, neboť v části silnice při vjezdu do obce ....., kterou žalobce projížděl, byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost ve výši 70 km/hod., a to dopravní značkou B20a „nejvyšší dovolená rychlost“. Žalobce se řídil uvedeným dopravním značením, jevílo se mu jako logické, že v nezastavěné či málo zastavěné části obce je povolena rychlost do výše 70 km/hod. Podle měření Policie ČR jel rychlostí 60 km/hod. (po odečtu možné odchylky měřicího zařízení), tedy nejvýše povolenou rychlost v obci nepřekročil. Uvedenou skutečnost sdělil zasahujícím policistům, tito jej s jeho „postřehy“ odkázali k případnému sdělení správnímu orgánu. Podle žalobce zasahující hlídka Policie ČR přehlédla dopravní značení na místě a vycházela z mylného předpokladu, že po celé obci je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. K tomuto došlo zřejmě tím, že policejní hlídka přijela z opačného konce vesnice než žalobce, a proto místní dopravní značení neviděla. V souvislosti s touto argumentací navrhl jako důkaz jeho výpověď a svědeckou výpověď spolujezdce, který též dopravní značení viděl. Na podporu svého tvrzení přiložil k žalobě fotografii, ze které je patrné, že spolu s dopravní značkou označující začátek obce je umístěna též dopravní značka výše uvedená B20a „nejvyšší dovolená rychlost ve výši 70 km/hod.“

Na základě předestřených námitek žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí obou správních orgánů byla zrušena pro vady řízení a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 6.8.2014 se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám následovně:

- Žalobní námitky nevznesené v průběhu správního řízení:

Žalobce v řízení neprojevil žádnou aktivitu k vyvrácení podezření za přestupek, které na něm spočívalo. Celý katalog námitek, kterým brojí do zjištěného skutkového stavu, poprvé odhaluje až ve správní žalobě, neboť v řízení před správním orgánem I. stupně i v řízení před žalovaným žádné námitky nevznesl. Ke shromážděným důkazům se nevyjadřoval, podané odvolání bylo blanketní, na výzvu k doplnění odvolání, žalobce nereagoval. V této souvislosti odkázal žalovaný na rozsudek NSS ze dne 13.2.2008, č. j. 2 As 56/2007 a rozsudek NSS ze dne 17.2.2009, č. j. 2 As 25/2007, www.nssoud.cz akcentující na nutnost aktivity účastníka řízení.

Žalovaný má tak za to, že postupoval v souladu se zásadou oficiality, procesní ekonomie, správně zjištěný skutkový stav vycházel ze shromážděných podkladů, které měl k dispozici. Žalobce si v odvolacím řízení zvolil zmocněnce, tedy na něm bylo, aby v maximální možné míře aktivně uplatnil návrhy a připomínky k důkazům a to v kterékoli fázi řízení. Jen stěží se mohl žalovaný vyjádřit k námitkám uvedeným žalobcem poprvé až ve správní žalobě, když žalovanému žádné konkrétní námitky v době rozhodování o přestupku známy nebyly.

- Důkaz o překročení maximální povolené rychlosti v obci:

Žalovaný uvedl, že privilegovaným důkazem o překročení rychlosti je výstup ze silničního laserového rychloměru s fotografií změřeného vozidla a detailním popisem okolností samotného měření, kdy silniční laserový rychloměr MicroDigiCam LTI (dále též „rychloměr“) byl při měření řádně ověřen a schválen pro používání v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování max. povolené rychlosti. Uvedl odkaz na ověřovací list č. 8012-OL-70044-13 ze dne 25.3.2013 na dobu platnosti do 24.3.2014.

Dále uvedl, že funkce rychloměru je zcela automatická, přičemž při jakémkoli chybném měření, nebo při ztrátě napětí dochází automaticky k vypnutí přístroje. Např. výběr nesprávného měřicího stanoviště, které žalobce rozporuje kvůli předmětům na fotografii či chybná vzdálenost měření má za následek vypnutí rychloměru. V této spojitosti poukázal na rozsudek NSS ze dne 24.8.2011, č. j. 1 As 42/2011-115, www.nssoud.cz. Byla-li tedy rychlost vozidla žalobce zaznamenána popisovaným rychloměrem, metoda měření byla v souladu s manuálem k obsluze. Zdůraznil rovněž, že celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádným vnějším vlivem. Jinými slovy, dojde-li ke změření rychlosti, nemůže být měření ovlivněno žádnými dalšími vlivy a naměřená hodnota odpovídá skutečnosti.

K námitce neprovedení důkazu svědeckou výpovědí policistů obsluhujících rychloměr a k otázce váhy úředního záznamu uvedl žalovaný, že přestupek spočívající v překročení povolené rychlosti není třeba vždy těmito navrženými důkazy prokazovat. V daném případě, i bez svědeckých výpovědí policistů, je nájisto postaveno, že se žalobce popisovaného přestupku dopustil. V průběhu celého řízení jmenovaný nezpochybnil osobu přestupce ani měření samotné. Fakt, že zjištěný skutkový stav není třeba vždy dokazovat výsledkem

zasahujících policistů přítomných prováděnému měření, neboť privilegovaným důkazem je záznam o překročení nevyšší dovolené rychlosti, vychází z rozsáhlé a bohaté judikatury NSS (srov. rozsudek ze dne 12.5.2012, č. j. 9 As 76/2010-96, rozsudek ze dne 21.6.2013, č. j. 6 As 25/2013-25, rozsudek ze dne 28.2.2013, č. j. 5 As 64/2011-66, rozsudek ze dne 4.12.2013, č. j. 1 As 83/2013 či rozsudek ze dne 9.9.2010, č. j. 7 As 65/2010, www.nssoud.cz).

Neztotožnil se s žalobcovým tvrzením, že na projednávanou věc se vztahuje rozsudek NSS č. j. 3 As 29/2001-56, www.nssoud.cz., neboť v uváděné věci správní orgán, i přes provedené dokazování, nedokázal vyloučit od počátku prezentované tvrzení obviněného, že k přestupku překročení rychlosti byl donucen v důsledku porušení pravidel silničního provozu ze strany policistů provádějících měření rychlosti. V nyní řešené věci žádné pochybnosti o okolnostech změření rychlosti nevznikly, ani nebyly žalobcem v průběhu správního řízení namítnuty.

- Maximální povolená rychlost v místě měření:

Žalobce se snažil vytvořit iluzi o tom, že v místě překročení rychlosti byla ve skutečnosti maximální povolená rychlost stanovená dopravní značkou B20a na 70 km/hod., na což upozornil i při silniční kontrole policisty, avšak bezúspěšně. Zároveň mu byla policisty upřena možnost se na místě do formuláře „oznámení o přestupku“ vyjádřit.

Žalovaný na tomto místě připomněl, že na místě kontroly byl policisty vypsán daný formulář, byl to ale žalobce, který jej odmítl podepsat a vyjádřit se. Bylo-li by tomu však tak, že by mu bylo právo vyjádřit se k přestupku na místě upřeno, nic mu nebránilo, aby tuto námitku vznesl v nejkratší možné době od zjištění přestupku, což neučinil. Řízení o přestupku bylo zahájeno příkazem o uložení pokuty, který si žalobce osobně převzal dne 4.2.2014. V odporu proti příkazu tuto, dle žalobce klíčovou námitku, však nevznesl. O nařízeném ústním jednání se dozvěděl osobně, rezignoval však na něj a nedostavil se. Ústní jednání proto proběhlo v jeho nepřítomnosti.

Žalovaný v souvislosti s tímto odkázal na judikaturu NSS sice rozsudek ze dne 21.9.2011, č. j. 2 As 52/2011, www.nssoud.cz, z něhož citoval, že „*uplatnění verze příběhu, podle níž se měl skutek odehrát jinak, nebo dokonce se vlastně neměl odehrát vůbec, již v okamžiku silniční kontroly se jeví být naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil*“. Tento závěr lze pochopitelně vztáhnout i na danou situaci, kdy žalobce tvrdil, že věděl, že se přestupku nedopustil. Pokud však žalobce tuto zásadní skutečnost neuvedl přinejmenším do podaného odporu, ani kdykoli v průběhu řízení, značně tím znevěrohodňuje takto prezentovanou verzi události, popsal-li ji až v žalobě. Dále na podporu správnosti svého rozhodnutí citoval žalovaný rozsudek NSS ze dne 26.5.2009, č. j. 9 As 54/2008-62, www.nssoud.cz, dle kterého „*odmítnutí výpovědi nelze osobě podezřelé ze spáchání přestupku přičítat samo o sobě k tíži, toto jednání však ve svém důsledku může vést k tomu, že se podezřelému nepodaří vyvrátit důkazy svědčící proti němu, pokud tvoří jednotný a logický celek*“. Žalovaný byl přesvědčen, že přesně taková situace v daném případě nastala, neboť míra věrohodnosti namítaných skutečností se z logiky věci snižuje s časem, který plyne od jejich zjištění.

Žalovaný dále vyslovil nesouhlas s námitkou žalobce, ohledně umístění dopravní značky B20a „nejvyšší dovolená rychlost“ v úseku, kterým žalobce projížděl ve směru jízdy od obce ..... na obec ....., kdy dle zjištění žalovaného na internetové adrese <https://maps.google.cz/maps?hl=cs&tab=ll> náhledem pomocí aplikace „streetview“ zjistil, že výše uvedená dopravní značka instalována v daném místě není. Žalobce záměrně opomněl, že ve směru jeho jízdy (od místa vyfocení policií a změření překročené rychlosti v úrovni kovové tyče černožluté barvy) na ..... je po pravé straně rozsáhlá zástavba rodinných domů procházejících i přes stanoviště hlídky policie (u domu č. p. 126), pokračuje dále až na druhý konec obce ..... ve směru jízdy na obec .....

Stran žalobcovy námitky o nevhodném chování policistů, tuto pokládal za účelovou a neprůkaznou argumentaci, tudíž irelevantní.

S ohledem na výše uvedené navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného:

Žalobce zaujal písemné stanovisko k vyjádření žalovaného, které bylo doručeno soudu dne 27.8.2014. Namítal, že žalovaný zcela zbytečně argumentuje tím, že žalobce v řízení neprojevil žádnou aktivitu k vyvrácení podezření za přestupek a celý katalog námitek uplatnil až ve správním soudnictví. Žalobce byl totiž přesvědčen, že podezření z přestupku nebylo dostatečně podložené. Očekával proto, že nebude pro popisovaný přestupek odsouzen, o čemž ho ujišťoval i jeho zmocněnec. Teprve až po pravomocném odsuzujícím rozhodnutí začal celou věc považovat za vážnou a za pomoci advokáta se soustředil na svoji obhajobu. Pokud by ho správní orgán výslovně upozornil, že má právo na zastoupení advokátem, zvolil by si jej již ve správním řízení a pak by všechny námitky mohly být uplatněny již v přestupkovém řízení.

Pokud se týká připomínky žalovaného sice, že žalobce nenamítl před policisty, že v místě měření je dopravním značením stanovena nejvyšší povolená rychlost na 70km/h. uvedl, že naopak tuto skutečnost policistům sdělil. Proto také navrhl důkaz jejich svědeckou výpovědí, neboť byl přesvědčen, že by jeho tvrzení podpořili. Vzhledem k odlišnosti přestupkové situace, citovanou judikaturu NSS použitou na podporu právní argumentace žalovaného nepokládal na výstižnou, jelikož nedopadá přímo na skutkový a právní stav projednávané věci. Zásadní problém tkví v rozdílu mezi zpochybněním skutkového stavu dle tvrzení policistů (např. policisté tvrdí, že řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, avšak řidič tvrdí opak) a tvrzením žalobce. Je logické, že může-li skutkové tvrzení řidiče vnést jiný pohled na samotné obvinění, je vhodné, aby jej učinil bezprostředně. Ovšem tvrzení, která je možno kdykoliv v průběhu řízení přezkoumat, tedy např. dopravní značení v místě přestupku, správnost užití měřicího zařízení, apod. nejsou dle názoru žalobce snížena jejich vznesením v pozdější fázi řízení, neboť jejich tvrzení v době zastavení vozidla by nepředstavovalo žádnou změnu ve skutkovém zjištění, kterou není možné provést dodatečně.

Žalobce dále k tvrzení žalovaného „že funkce rychloměru je zcela automatická a že při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dochází automaticky k vypnutí rychloměru“, vyslovil pochybnosti o pravdivosti tohoto tvrzení, neboť se jedná o subjektivní názor žalovaného, který nijak neprokázal a zejména ne za použití odkazu na konkrétní ustanovení návodu k obsluze měřicího zařízení. Právě z tohoto důvodu navrhl k zajištění a provedení důkaz - návodem k použití měřicího zařízení a vyšetřovací pokus, při kterém bude měřicím zařízením změřeno vozidlo, kdy k tomuto měření budou užita dvě měřicí zařízení téhož výrobce a typového označení, a jimiž žalobce prokáže, že při manipulaci s jedním měřicím zařízením dosáhne odlišného výsledku než při manipulaci s druhým měřicím zařízením, a to pouhým chybným zaměřením. Žalobce citoval část z návodu k obsluze rychloměru v části „Chybová hlášení“, str. 71, čímž prokazoval, že měřicí zařízení podle výrobce chybí a zejména, že se automaticky po chybě nevypne, jak tvrdí žalovaný.

Dále žalobce rozporoval odkaz žalovaného na aplikaci „streetview“ na internetové stránce Google maps, který má prokazovat neexistenci dopravní značky B20a „nejvyšší dovolená rychlost 70km/hod. na daném úseku“. Tento důkaz není relevantní, neboť neprokazuje případnou přítomnost dopravního značení ke dni spáchání přestupku, a tedy se jeví jako více relevantní fotografie dopravního značení pořízeného žalobcem.

Rozporuje-li žalovaný popis místa údajného spáchání přestupku předložený žalobcem, pak měl žalovaný zajistit ohledání, či přesnější popis místa přestupku, což neprovedl. Absence průkaznosti těchto skutečností je tak důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů pokládal žalobce žalobu za opodstatněnou.

V.

Vyjádření žalovaného k replice žalobce:

Žalovaný se dne 16.9.2014 vyjádřil k replice žalobce ze dne 27.8.2014, a to konkrétně k důkazu fotografií zachycující dopravní značku B20a (nejvyšší dovolená rychlost „70“), kterou žalobce předložil k žalobě, kdy tato je podvrhem a zfalšovaným důkazem.

Předložil soudu Sdělení Městského úřadu Kroměříž, oddělení dopravy a silničního hospodářství ze dne 10.9.2014, sp. zn. MeUKM/058545/2014, který jako silniční úřad obce s rozšířenou působností má na starosti osazování silnic II. třídy dopravními značkami ve správním obvodu, kam spadá i obec ....., místní část ..... Z uvedeného sdělení jednoznačně vyplynulo, že silniční úřad nikdy neprojednával žádost, týkající se změny obecné části zákona o silničním provozu, která dle § 18 odst. 4 stanoví povinnost v obci jet rychlostí nejvýše 50 km/hod. Silniční správní úřad tedy nikdy nestanovil zvýšení nejvyšší dovolené rychlosti na 70 km/hod. v obci .....

Dále žalovaný namítal, že citace žalobce z návodu k obsluze str. 71 o chybovosti hlášení je pouze vytržením kontextu z návodu k obsluze. U rychloměru se předpokládá možná chybovost, která doléhá na aktuálně prováděné měření a případná chybovost na další měření

nemá vliv. Zamezit chybovosti měřicího zařízení pomáhají sami obsluhující policisté volbou správného místa měření a dalších technických prvků pro měření. Chybovost měření v případě žalobce se ale nijak neprojevila, neboť jeho vozidlu byla změřena rychlost správně a bez chybovosti. Návod k obsluze užitého rychloměru připojil k vyjádření.

Žalovaný setrval i nadále na zamítnutí žaloby.

VI.

Další replika žalobce k novému vyjádření žalovaného:

Žalobce zaujal písemné stanovisko k dalšímu vyjádření žalovaného, doručené soudu dne 16.9.2014 a konstatoval, že je bezpředmětné dokazovat, že dopravní značení nebylo umístěno na daném místě, neboť je prokazatelné, že (minimálně v době pořízení fotografie žalobcem) tam umístěno bylo, byť není pouze známo, po jakou dobu. Lze vycházet jen z tvrzení žalobce, který na místě byl přítomen, na rozdíl od žalovaného, jehož nepřítomnost absentovala. Další deficit v dokazování spatřoval v absenci ohledání místa přestupku za účelem zjištění nejvyšší dovolené rychlosti.

Dále konstatoval, že žalovaný bez jakýchkoliv objektivních důkazů tvrdil, že silnice č. 432 v obci ..... má být údajně silnicí II. třídy. Navrhl proto důkaz čtením listiny osvědčující tuto skutečnost z důvodu posouzení otázky, kdo je ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. a), b) zákona o silničním provozu oprávněn stanovit místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích.

Dále poukázal na neobjektivitu sdělení Městského úřadu Kroměříž, který jakožto správní orgán prvního stupně, nemá neutrální vztah k žalobci. Navrhl proto důkaz čtením všech žádostí doručených Městskému úřadu Kroměříž za období leden 2013 až do dne 7. listopadu 2013.

Z důvodu zjištění stavu věci opakovaně navrhl provedení důkazu návodem k obsluze, což správní orgány odmítly. Jedná se tak o tzv. o opomenutý důkaz ze strany žalovaného.

Záznam o přestupku Policie ČR s fotografií považoval důkazem ve správním i soudním řízení k tíži žalobce nepoužitelný, nelegálně pořízený. Naopak tímto důkazem bylo prokázáno porušení práva na soukromí v podobě práva na informační sebeurčení zaručeného čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a ústavně zaručeného práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním údajů o osobě zaručené čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Dále namítal, že z úředního záznamu Policie ČR není zřejmo, proč policisté zaměřili svoji pozornost právě na vozidlo řízené žalobcem, proč jej fotografovali, proč se rozhodli k měření rychlosti právě tohoto vozidla. Jinými slovy, na základě jakých skutečností pojali podezření z přestupku tohoto řidiče, tj. žalobce. Nevyjasněnost této otázky tak byla důvodem k provedení důkazu svědeckou výpovědí policistů, mj. pak i z toho důvodu, že záznamy

o přestupku s fotografií žalobce byly pořízeny nedovoleným způsobem a jsou uchovány Policií ČR podle nejasných kritérií. Na petičním návrhu v plném rozsahu setrval.

VII.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR ze dne 12. 11. 2013, č. j. KRPZ-119367-3/PŘ-2013-150806-JMA, oznámení přestupku sepsané na místě přestupku ze dne 7.11.2013, které žalobce odmítl podepsat a nevyjádřil se, úřední záznam Policie ČR ze dne 7.11.2013 sepsaný nstržm. M. K., záznam o přestupku č. snímku z měřiče 8136, zachycující nákladní motorové vozidlo tov. zn. ...., RZ: .... se záznamem rychlosti 63 km/h v popisovaném úseku, kde je stanovena rychlost 50 km/h, ověřovací list č. 8012-OL-70044-13 vydaný Českým metrologickým institutem Brno dne 25.3.2013 o ověření silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI s dobou platnosti do dne 24.3.2014, evidenční karta řidiče (žalobce) ze dne 12.11.2013 a ze dne 7.1.2014 potvrzující 6 záznamů o přestupcích.

Dne 7.1.2014 správní orgán I. stupně zaslal žalobci výzvu k podání vysvětlení, kterou převzal dne 20.1.2014, ve stanoveném termínu se však nedostavil.

Dne 29.1.2014 byl vydán ve věci příkaz o uložení pokuty, sp. zn. MeUKM/070952/2013, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Proti uloženému příkazu podal dne 19. 2. 2014 včasný odpor.

Dne 19.2.2014 mu bylo zasláno předvolání k ústnímu jednání nařízené dne 12.3.2014 v 09:00 hodin (doručení vykázáno dne 26.2.2014).

K jednání se bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil, ač byl řádně předvolán i právně poučen, věc byla proto projednána v jeho nepřítomnosti.

Dne 13.3.2014 zaslal správní orgán žalobci vyrozumění o seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí (ust. § 36 odst. 3 správního řádu) a s určením lhůty 5-ti dnů od doručení tohoto přípisu k provedení případného úkonu. Doručení je vykázáno dnem 19.3.2014.

Rozhodnutí v projednávané věci bylo vydáno dne 26.3.2014, sp. zn. MeUKM/070952/2013. Žalobci bylo doručeno dne 1.4.2014. Proti rozhodnutí podal ve lhůtě prostřednictvím zmocněnce (plná moc udělena dne 23. 1. 2014 spol. FLEET Control, s.r.o., se sídlem Smetanovo nábř. 327/14, Praha 1) blanketní odvolání. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 14.4.2014 byl zmocněnec vyzván k jeho doplnění a to ve lhůtě 3 dní, což však neučinil.

Dne 18.4.2014 postoupil správní orgán I. stupně odvolání spolu s přestupkovým spisem žalovanému, který ve věci rozhodl dne 12.5.2014, č. j. KUZL-23948/2014, sp. zn. KUSP-2767/2014/DOP/Za. Citované rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.), neboť obě strany vyslovily souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná **žaloba** z hlediska uplatněných žalobních námitek **není důvodná**.

Ve věci je třeba předně zdůraznit, že předmětem přezkumného soudního řízení bylo posouzení správnosti postupu správních orgánů ve věci přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích ve spojení s ust. § 18 odst. 4 citovaného zákona.

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události. Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 22.1.2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25.11.2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním

řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“. V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23.7.2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, dle kterého „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu s právního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost ...“.

Ve světle výše uvedeného pak soud o žalobních námitkách uvážil takto:

Žalobce je toho názoru, že nebyl zjištěn řádně skutkový stav věci z důvodů v žalobních námitkách předestřených, kdy žalobce se přestupku nedopustil, neboť rozporuje to, že ve výroku rozhodnutí orgánu I. stupně, oznámení o přestupku Policie ČR a úředním záznamu Policie ČR je rozdílně uvedeno místo, kde mělo být měřena rychlost vozidla, čímž došlo i k nesprávnému právnímu posouzení věci, napadené rozhodnutí je tak nezákonné. Žalobce dále uvedl, že z fotografie na záznamu Policie ČR o přestupku jednoznačně plyne, že rychlost vozidla byla změřena mimo zastavěnou část obce, tedy v místě kde žádný dům nestojí. Rovněž je podstatný i rozdíl 224,9 m při určení místa přestupku. Soud uvedený názor nesdílí. O skutkovém stavu si učinil úsudek dle obsahu správního spisu a zjistil, že výsledky dokazování, z nichž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nezpochybnují správnost právních závěrů, na nichž je založeno rozhodnutí o vině a sankce za uvedený přestupek.

Oznámení přestupku v silničním provozu bylo sepsáno dne 12.11.2013, jeho obsahem je popis skutkového děje ze dne 7.11.2013 v 10:15:55 hod., kde je uvedeno, že žalobce řídil nákladní motorové vozidlo tovární značky ....., RZ: ..... na silnici 2. třídy číslo 432 v obci ..... ve směru jízdy od obce ..... na obec ....., a při tomto mu policistou byla ověřeným rychloměrem ve vzdálenosti 224,9 m od domu č. p. .... naměřena rychlost 63 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou zákona o provozu na pozemních komunikacích 50km/h, tudíž překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci nejméně o 10 km/h při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h. K oznámení byl přiložen i záznam o přestupku s fotografií zachycující spáchání přestupku, z něhož jednoznačně vyplývá, kde a kdy byla rychlost konkrétnímu vozidlu naměřena, kdo měření prováděl a jaký byl výsledek měření. V daném záznamu je uvedeno místo měření ..... u čísla popisného ....., tak jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí žalovaného. Měření bylo uskutečněno silničním laserovým rychloměrem typu MicroDigiCam LTI, výrobní číslo UX 018191, MV 000986, MC 001010, které zachycuje předmětné vozidlo v okamžiku přestupku. Každé měřicí zařízení, které Policie ČR používá, musí odpovídat zákonu č.

505/1990 Sb., o metrologii ve znění pozdějších předpisů. Měřidla musí mít platné typové schválení a každý kus musí být pravidelně ověřován. Radary jsou v ČR schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/hod. Tato odchylka musí být zohledněna buď policistou, nebo správním orgánem projednávajícím přestupek. Rychlost byla měřena uvedeným silničním laserovým rychloměrem, jehož platnost byla ověřena ověřovacím listem č. 8012-OL-70044-13 vydaného autorizovaným Českým metrologickým institutem, Okružní 31, 638 00 Brno dne 25.3.2013, s platností ověření do 24.3.2014. Byla-li tedy žalobci změřena rychlost 63 km/hod., přičemž po zohlednění, včetně zaokrouhlení směrem dolů, bylo možno konstatovat, že žalobce jel rychlostí nejméně 60 km/hod., znamená to, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost o méně než 20 km/hod., konkrétně o 10 km/hod.

Dle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno zcela exaktně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřícího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným. V posuzované věci dospěl soud k závěru, že tomu tak bylo.

Uvedenou námitku žalobce proto soud považuje za zjevně účelovou. Žalobce sám v žalobním návrhu uvedl, že rychlost byla měřena v obci, jen poukazuje na to, že mimo zastavěnou část obce, kdy v daném případě není tento argument na místě. Obecná úprava v zákoně o silničním provozu v ustanovení § 18 citovaného zákona „rychlost jízdy“ pouze pojednává o tom, že *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50km/h* nikoliv o tom, zda se musí jednat o zastavěnou oblast či nezastavěnou. To v tomto případě není relevantní.

Za nedůvodný, nemající vliv na posouzení věci, pokládal soud i argument žalobce, že správní orgány při úvahách o všech podkladech pro rozhodnutí vycházely pouze z úředního záznamu Policie ČR, ačkoliv jsou úřední záznamy zcela vyloučeny jako důkazy ze správního řízení a tím neprovedly řádné dokazování ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“).

Oznámení přestupku v silničním provozu bylo sepsáno tak, jak uvedeno výše v obsahu soudního rozhodnutí. Na předepsaném tiskopisu v části vyjádření řidiče je uvedeno „odmítl se vyjádřit,“ rovněž jej odmítl i podepsat. Je třeba přisvědčit argumentaci žalobce týkající se charakteru úředního záznamu s odkazem na judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 22.1.2009, č. j. 1 As 96/2008-118, www.nssoud.cz, dle kterého „*úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstát (srov. k tomu též nálezy Ústavního soudu ze dne 11.3.2004, sp. zn. II ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného*

obviněného; ani doznání totiž nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu). Pořízení úředního záznamu již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu“. Dále z citovaného rozsudku vyplývá: „možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu (ust. § 158 odst. 5 trestního řádu); úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle ust. § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek. I pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu“. Ze správního spisu v daném případě je však zřejmé, že žalobce byl identifikován jako řidič motorového vozidla tov. zn. ...., RZ: ....., na základě předložených dokladů, tj. občanského průkazu a řidičského průkazu. V úředním záznamu, byť je uvedeno, že se odmítl vyjádřit a úřední záznam nepodepsal, nenamítl, že by vozidlo neřídil, tato skutečnost nevyplývá ani z celého správního spisu. Po zastavení vozidla byl žalobce informován o přestupku, kterého se dopustil. Ve spise se nachází jako další listinný důkaz záznam o přestupku s fotografií zachycující spáchání přestupku, z něhož jednoznačně vyplývá, kde a kdy byla rychlost konkrétnímu vozidlu naměřena, kdo měření prováděl a jaký byl výsledek měření, kdy tento důkaz je klíčový a jeho zákonnost se nepodařilo zpochybnit.

Nepřípadný je v tomto směru i poukaz žalobce na judikaturu NSS ze dne 22.1.2009, č. j. 1 As 96/2008-115 a Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 788/2002. Je tomu tak proto, že tyto judikáty na projednávanou věc nedopadají. Ve věci žalobce, jak vyplývá ze shora uvedeného, totiž nebyl oproti poukazované věci správní orgán v důkazní nouzi, tj. v situaci, kdy by podkladem správního i soudního rozhodnutí byl toliko jediný důkaz - úřední záznam. Na základě shora uvedených skutečností neshledal krajský soud, že by provedené dokazování v rámci správního řízení bylo ztíženo vytýkanými vadami při zjišťování skutkového stavu věci. Předestřené důkazní prostředky jsou dostatečné k objasnění skutkového stavu věci.

Žalovaný dále nepochybil, pokud nepřistoupil k dalšímu dokazování a to provedením výslechu zasahujících policistů, jak navrhoval žalobce. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že učiněný návrh uplatnil až v řízení soudním, nikoliv v průběhu správního řízení, ač měl dostatek časového prostoru k doplnění dokazování. Ve správním řízení však zůstal zcela nečinný. Jak vyplývá z rozsáhlé judikatury NSS, přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti není třeba vždy prokazovat svědeckou výpovědí policistů obsluhující rychloměr, neboť privilegovaným důkazem je záznam o překročení rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 28.2.2013, č. j. 5 As 64/2011-66, www.nsosud.cz).

Provedení výslechu obou zasahujících policistů, jak navrhl žalobce, nepokládal soud z hlediska povahy věci za potřebné k vyvracení předestřených pochybností jmenovaného a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku, dle jeho názoru, postaveny najisto. Tento důkaz se jeví soudu jako nadbytečný, neboť svědci by neuvedli ve věci nic nového, než co vyplývá z již provedených listinných důkazů.

Další vznesená žalobní námitka, že měření rychlosti vozidla žalobce bylo provedeno chybně v důsledku rozporu měření s návodem k obsluze, kdy poukazoval i na existenci opomenutého důkazu (návodu k obsluze), shledal soud za nedůvodnou.

Z rozsudku NSS ze dne 23.4.2015, č. j. 2 As 215/2014-43, www.nssoud.cz vyplývá, že „... jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí.“ Tyto závěry jsou podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil (viz výše). Žalovanému proto nezbylo než prvostupňové rozhodnutí přezkoumat v rámci revizního principu, a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 28.5.2015, č. j. 9 As 291/2014-39, na www.nssoud.cz týkajícím se skutkově i právně obdobné věci, od jehož závěrů nemá zdejší soud důvod se v tomto případě jakkoli odchýlovat, „*odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkouvává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy.*“

V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že na podkladě provedeného dokazování bylo možno dospět v předmětném řízení k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z přestupkového jednání, když na základě přímých i nepřímých důkazů tyto tvoří ucelený logický provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Vycházel zejména ze záznamu o přestupku, který obsahuje zřetelnou fotodokumentaci, který je jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, a který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením (což bylo doloženo ověřovacím listem). Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, a jelikož neshledal nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, odvolání žalobce správně zamítl.

Krajský soud dospěl ve shodě se správními orgány obou stupňů k závěru, že skutkový stav byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání popsaného přestupku. Jako podklady pro napadené rozhodnutí sloužily především oznámení přestupku podané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Zlínského kraje, Územním odborem Kroměříž, Dopravního inspektorátu ze dne 12.11.2013, oznámení přestupku sepsané na místě dne 7.11.2013, úřední záznam sepsaný službu konajícími policisty o popisu dané události, záznam o přestupku, jehož součástí je i fotografie vozidla žalobce RZ: 8B3 0354, z něhož vyplývá, že zachycenému vozidlu žalobce byla dne 7.11.2013 v 10:15:55 hod. naměřena rychlost jízdy 63 km/h, ověřovací list č. 8012-OL-70044-13, podle něhož byl silniční rychloměr ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Měření bylo tedy prováděno pomocí certifikovaného silničního laserového rychloměru typu MicroDigiCam LTI, výrobní číslo UX 018191, MV 000986, MC 001010, jehož funkčnost byla ověřena Autorizovaným metrologickým střediskem (s platností ověřovacího listu od 25.3.2013 do 24.3.2014). Na tomto místě je třeba poukázat na rozsudek NSS ze dne 3.3.2011, č. j. 7 As 18/2011-54, www.nssoud.cz v němž je vysloven právní názor, „že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy přestupce nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.“

Konkrétní námitky směřující proti nesprávnosti měření (rozpor s návodem k obsluze z důvodu měření z místa, kde se nacházejí větve stromu) žalobce uplatnil poprvé v řízení před soudem, ačkoliv tak měl a mohl učinit již v řízení před správními orgány.

Soud dále uvádí, že provedené důkazy nesvědčí o důvodné pochybnosti, že by naměřená rychlost byla ovlivněna nevhodně zvoleným místem pro měření. Při učinění tohoto závěru vycházel jednak ze skutečnosti, že měřicí zařízení konkretizovalo měření právě žalobcova vozidla i specifikovalo místo měření. V této souvislosti soud cituje z rozsudku NSS ze dne 4.12.2013, č. j. 1 As 83/2013-60, www.nssoud.cz, a který nebyl doposud v něm uvedenou právní větou doposud překonán, že „pokud byla rychlost vozidla rychloměrem (model AD9C) zaznamenána, tak metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze měřicího zařízení, když výběr nesprávného měřicího stanoviště by měl za následek vypnutí rychloměru“. Co se týče podstaty žalobcovy argumentace, k té se žalovaný ve svém vyjádření přesvědčivě vyjádřil. Uvedl, že „funkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoli chybném měření, nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje.“ Žalovaný tak zcela jednoznačně vysvětlil, že v daném případě nemohlo k nesprávnému měření dojít. Výběr nesprávného měřicího stanoviště by měl za následek vypnutí rychloměru. Pokud byla rychlost vozidla žalobce rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze.

S ohledem na shora uvedený právní názor sice, že úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem, rovněž i s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, byly-li účelově uplatněny až v řízení před zdejším soudem. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány v tomto ohledu jakkoli pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. Jelikož však nyní

namítané skutečnosti ohledně provedení měření nebyly s výjimkou zcela fádni argumentace uplatněné až v řízení před soudem a zjištěný skutkový stav nevyvolával žádné konkrétní pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se těmito otázkami blíže zabývat, zejména nebyly-li uplatněny v průběhu správního řízení. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě žalobce a jeho zmocněnce v průběhu celého správního řízení tedy nelze tyto námitky v řízení před soudem projednat, jelikož nebyly uplatněny v průběhu správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.4.2015, č. j. 2 As 215/2014-43 nebo obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2015, č. j. 9 As 291/2014-39, www.nssoud.cz). Na tomto místě nutno upozornit, že zastoupení v přestupkovém řízení není povinné, a žalobci tak nutno přičíst rovněž odpovědnost za výběr zástupce pro toto řízení. Nehájil-li zvolený zástupce náležitě žalobcova práva, nese následky své volby žalobce sám. Vzhledem k předešlé větě, nelze přisvědčit argumentu žalobce, že si zvolil špatného zmocněnce a že pokud by jej správní orgán poučil o tom, že si může zvolit advokáta, tak by katalog námitek vznesl pravděpodobně již ve správním řízení. Tento argument nemá vliv na projednávanou věc a je to pouhá spekulace ze strany žalobce.

Pokud žalobce namítal tím, že správní orgány v řízení jako důkaz neprovedly návod k obsluze měřicího zařízení, že se jednalo o opomenutý důkaz, soud konstatuje, že tento důkazní návrh nebyl vůbec v průběhu řízení vznesen, nemůže se tedy jednat o důkaz opomenutý. V daném případě, jak bylo již uvedeno, byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž k důkazu o vině žalobce plně postačovaly shora zmíněné podklady. Spisový materiál neindikoval nic, z čeho by se dalo usuzovat, že by měření rychlosti vozidla žalobce neproběhlo korektně a ani žalobce v průběhu správního řízení žádné konkrétní námitky v tomto směru nevznesl. Zjevně není smyslem přestupkového řízení, aby správní orgány prokazovaly, že policisté měřili rychlost v souladu s návodem k použití měřicího přístroje, když v řízení nevyvstala žádná konkrétní pochybnost, proč by tomu tak nemělo být. Dále je nutno zmínit, že žalobce si mohl jistě vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona o metrologii, podle něhož *u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku*). Žalobce však nic takového neučinil a namísto toho volil cestu jinou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2011, č. j. 1 As 42/2011-122, dostupném na www.nssoud.cz).

Žalobcův návrh na provedení důkazu návodem k obsluze měřicího zařízení a vyšetřovacího pokusu, při kterém by bylo měřicím přístrojem zaměřeno vozidlo, kdy budou užita dvě měřicí zařízení téhož typu, považuje soud vzhledem ke shora uvedenému za nadbytečné. Na účinné zpochybnění výsledku měření by musely být zcela nepochybným způsobem identifikovány nosné údaje pro zmíněné měření, tj. vzájemné pozice rychloměru a měřeného vozidla v okamžiku měření rychlosti. To však pouhým odhadem z fotografie nebo poukázáním na číslo stránky manuálu k obsluze rychloměru zjistit nelze.

Žalobce vznesl další námitku týkající se nesprávného skutkového zjištění, sice, že ke spáchání výše popsaného skutku vůbec nedošlo, neboť v místě protiprávního jednání byla stanovena nejvyšší povolená rychlost 70 km/hod., a to dopravní značkou B20a „nejvyšší dovolená rychlost“, na důkaz tohoto tvrzení předložil žalobce soudu fotografii, na které je zachycena dopravní značka IS 12a „obec“ spolu s dopravní značkou B20a „nejvyšší dovolená rychlost“. K této fotografii podal rozsáhlé vyjádření žalovaný, na důkaz nepravosti tohoto tvrzení žalobce předložil přípis z Městského úřadu Kroměříž ze dne 10.9.2014, ve kterém je konstatováno, že silniční správní úřad nestanovil zvýšení nejvyšší dovolené rychlosti na 70 km/hod. v obci ..... a nikdy neprojednával ani žádost, týkající se změny obecné úpravy pro stanovení rychlosti v obci. Dále žalovaný soudu sdělil, že dle internetové adresy <https://maps.google.cz/maps?hl=cs&tab=ll> a náhledem pomocí aplikace „streetview“ zjistil, že výše uvedená dopravní značka instalována v daném místě není. Žalobce záměrně opomíjí, že ve směru jeho jízdy (od místa vyfocení policií a změření překročené rychlosti v úrovni kovové tyče černožluté barvy) na Koryčany je po pravé straně rozsáhlá zástavba rodinných domů procházejících i přes stanoviště hlídky policie (u domu č. p. ....), pokračuje dále až na druhý konec obce ..... ve směru jízdy na obec .....

Při posouzení této předmětné námitky vycházel soud z toho, že žalobce předložil fotografii, která není nikterak označena datem pořízení a nikterak neprokazuje, že v době spáchání protiprávního jednání by byla v obci Jestřebice stanovena rychlost 70 km/h dopravní značkou žalobcem tvrzenou, jak je uvedeno na přiložené fotografii. Dále žalobce ani nikterak nepodložil jeho tvrzení, že nejvyšší povolená rychlost 70km/h je zrušena další křižovatkou, jak uvedl v žalobním návrhu (str. 4 odst. 1). Žalobce tuto námitku vznesl až v průběhu soudního řízení. S ohledem na výše uvedené nelze tyto námitky v řízení před soudem projednat, jelikož nebyly uplatněny v průběhu správního řízení. Soud tak ve vztahu k uvedené žalobní námitce přisvědčil žalovanému a jeho předloženým důkazním prostředkům.

Žalobce dále namítl, a to až v soudním řízení, že zasahujícím policistům sdělil, že v dané úseku je povolená rychlost 70 km/hod. Tuto žalobní námitku soud považuje za účelovou a ničím nepodloženou. Nad to soud konstatuje s odkazem na ustálenou judikaturu NSS, že na rozdíl od žalobce nemá policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem, z čehož soud dovozuje, že zasahující policisté neměli důvod tuto námitku zamlčet a neuvést do oznámení o přestupku. Konečně ani sám žalobce tuto klíčovou námitku nevznesl během celého správního řízení a ani ji nevyjádřil do záznamu o přestupku pořízeném policisty na místě přestupku.

Žalobce navrhoval soudu jako důkaz provedení této skutečnosti jeho osobní výpovědi a spolucestujícího, dále čtením všech žádostí doručených Městskému úřadu Kroměříž za období leden 2013 až do dne 7.11.2013 a důkaz ohledáním místa údajného spáchání přestupku. Soud provedení těchto důkazů považoval za nadbytečné, neboť má za to, že skutkový stav byl zjištěn, tak aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání popsaného přestupku a neshledal žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu

(žalobce či žalovaného) odpovídá skutečnosti. Tvrzení, která žalobce uplatňuje až v nyní podané žalobě, mohl uplatnit bezprostředně po spáchání daného přestupku, toto však neučinil. Ze shora uvedených důvodů považuje soud předmětnou námitku za lichou.

Žalobce dále ve svém vyjádření, které soud obdržel dne 29.10.2014, vznesl další žalobní bod, a to, zda silnice č. 432 v obci ..... je silnicí II. třídy a navrhoval provedení důkazu čtení listiny osvědčující skutečnost, že silnice č. 432 v obci ..... je silnicí II. třídy.

V další stížní námitce uvedl, že záznam o přestupku Policie ČR s fotodokumentací, je důkazem nelegálním a porušujícím ústavně zaručená práva žalobce, konkrétně práva na soukromí v podobě práva na informační sebeurčení zaručeného článkem 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním údajů o své osobě zaručeného článkem 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

K těmto žalobním bodům soud nepřihlédl, neboť byly vzneseny po uplynutí lhůty pro podání žaloby (srov. § 71 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud se zabíral posouzením postupu správních orgánů z hlediska ust. § 2 a ust. § 3 správního řádu a neshledal na jejich hodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, zda byl skutkový stav spolehlivě zjištěn.

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmo, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. V postupu správních orgánů neshledal soud žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu (žalobce či žalovaného) odpovídá skutečnosti. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

právníké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. února 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová